
Boccaccio - Decameron - the cunning of women

Autor:

Data de publicació: 10-09-2021

Tot i que les cent històries tracten gran varietat de temes, quan Boccaccio compara homes i dones, sembla que afaforeix les dones com el millor sexe tant en termes del bé com del mal. En examinar les històries on Boccaccio detalla les relacions home-dona, es desprèn que les dones són més fortes, més luxurioses i més astutes. A més a més, en els casos en què el caràcter masculí sembla triomfar o superar la dona, els homes solen aconseguir la victòria a través de mitjans maldestres, sotamà. En general, és just dir que Boccaccio retrata les dones superant als homes en molts aspectes, alguns positius, i altres negatius.

EL DECAMERÓ DE GIOVANNI BOCCACCIO I EL ROL D'HOMES I DONES

Per Sujay Kulshrestha

2010, VOL. 2 NÚM. 12 | PG. 1/1

CITA REFERÈNCIES IMPRESSIÓ

46

PARAULES CLAU:

Decameró Giovanni Boccaccio Personatges femenins en la literatura

En la societat en què transcorre El Decameró de Giovanni Boccaccio, les dones generalment es troben en una posició social més baixa que els homes. Igual que amb la majoria de les societats fins fa relativament poc en la història, a les dones no se'ls va permetre tenir un paper significatiu en la societat, a part del de dona i mare. En El Decameró, Boccaccio demostra que, tot i que poden no tenir una posició social significativa, les dones tenen un avantatge en la majoria dels aspectes de la relació home-dona.

Tot i que les cent històries tracten gran varietat de temes, quan Boccaccio compara homes i dones, sembla que afavoreix les dones com el millor sexe tant en termes del bé com del mal. En examinar les històries on Boccaccio detalla les relacions home-dona, es desprèn que les dones són més fortes, més luxurioses i més astutes. A més a més, en els casos en què el caràcter masculí sembla triomfar o superar la dona, els homes solen aconseguir la victòria a través de mitjans maldestres, sotamà. En general, és just dir que Boccaccio retrata les dones superant als homes en molts aspectes, alguns positius, i altres negatius.

FORTALESA DE LES DONES

Boccaccio retrata les dones del Decameró com més dures que els homes. Tot i que aquest tret no és cert en totes les històries, Boccaccio demostra que les dones toleren més adversitats que els homes. Aquesta major tolerància a l'adversitat pot ser el resultat d'una manca bàsica d'opcions: si les dones s'enfronten a algun tipus de dificultats, no tenen prou força per poder eliminar els seus problemes. Com a resultat, les dones han de suportar totes les dificultats que els hi arriben. Boccaccio destaca especialment aquesta major tolerància en la història que involucra el marquès de Sanluzzo, Gualtieri, i la seva novia Griselda.

En la història, els vassalls de Gualtieri el coaccionen a triar una dona per casar-se- Gualtieri decideix triar Griselda, una jove de classe baixa i pobra per naixement. Per poder demostrar la seva vàlua, Gualtieri decideix provar-la: escridassant-la, fent-li creure que ha assassinat els seus fills, i fins i tot divorciant-se i tornant-s'hi a casar (791-96). Al llarg de totes aquestes tribulacions, Griselda manté un comportament calmat i simplement accepta totes les exigències absurdes de Gualtieri; fins i tot els vassalls que alguna vegada van dubtar dels seus antecedents i el seu caràcter finalment la lloen per la seva santa paciència. Aquesta paciència de Griselda acaba recompensant-la al final -Gualtieri reconeix el seu comportament virtuós i declara que ha passat la prova-, però no abans que el públic entengui que Griselda, i per extensió les dones, al contrari dels homes, poden tolerar totes les dificultats. Es pot veure que l'extens detall de Boccaccio dels actes injustificats i cruels de Gualtieri cap a Griselda serveix per subratllar el concepte de que les dones poden tolerar adversitats insuportables per als homes. Com a resultat, el públic troba evident que Boccaccio sent que les dones són temperalment més fortes que els homes.

DESITG SEXUAL DE LES DONES

Un tema comú a ambdós sexes a El Decameró és la seva sexualitat oberta. Moltes de les històries de Boccaccio tracten sobre les relacions sexuals i els membres d'ambdós sexes són retratats com perpètuament excitats sexualment- moltes històries tracten sobre assumptes i relacions il·lícites. No obstant això, mentre que ambdós sexes són retratats com a criatures sexuals, les històries de Boccaccio emfatitzen el sorprenent desequilibri entre el desig de luxúria masculí i femení. Boccaccio demostra que les dones són significativament més sexuals que els homes, ja que moltes de les històries explicades al Decameron se centren en la luxúria femenina.

Per exemple, el Tercer Dia Filostrato explica la història d'un jove, Masetto, que s'assabenta d'una feina com a jardiner en un convent. En assabentar-se que part de la responsabilitat del treball és satisfer sexualment les monges del convent, Masetto pretén ser sord en un intent d'enganyar l'abadesa perquè el contracti, creient estúpidament que la seva sexualitat supera la de tot un convent ple de monges. No obstant això, Masetto aconsegueix més del que negocia: acaba sent l'única sortida sexual per a un convent ple de monges. Al final aquesta quantitat de desig sexual de tot el convent aclapara Masetto. És evident per l'explosió final de Masetto que ja no creu ximplement que la seva sexualitat pugui contrarestar la luxúria de tot el convent, i suplica a l'abadesa que el deixi marxar. "Ja no puc suportar-ho... és massa... Deixa'm anar, en nom de Déu» (199)

La narració de Dioneo de la història d'Alibech i Rustico demostra encara més l'abundància de desig sexual femení. Al tercer dia Rustico, cedint al seu desig de luxúria, enganya Alibech pensant que si tenen relacions sexuals, Alibech tornarà a "posar el diable a l'infern" (279). Amb el temps, Dioneo detalla els efectes de l'engany de Rustico-Alibech es desperta insaciable en tot moment, fins al punt que la luxúria de Rustico no pot compensar el desitg d'Alibech. Una vegada més, Boccaccio detalla un cas en què un home creu estúpidament que té més luxúria que una dona, només per quedar completament sorprès de l'esgotador desig de luxúria de la dona. En definitiva, Boccaccio demostra una vegada més que les dones superen els homes en algun aspecte de la seva vida, en aquest cas, la luxúria.

L'ASTÚCIA DE LES DONES

A part de demostrar la hiper-sexualitat de les dones, Boccaccio també descriu les dones com a superiors en habilitat en termes d'astúcia. Aquesta habilitat, molt emfatitzada al llarg de les històries, sembla ser en la que més superen els homes. Al llarg de les històries, el personatge que tendeix a formular plans que impliquen un grau significatiu d'astúcia sempre és femení. Si Boccaccio està tractant de pronunciar algun tipus d'opinió sobre la fiabilitat de les dones no està

clar, en tot cas, deixa vehementment clar que les dones tenen una experiència superior en l'elaboració de plans emprant la seva astúcia.

Potser el primer exemple d'aquesta disparitat es produeix el setè dia, quan Elissa explica la història del germà Rinaldo i la mare del seu fillol. El narrador pren temps per detallar l'astúcia d'ambdós gèneres, per servir com a comparació per avaluar l'astúcia general de cada gènere. Es demostra que el germà Rinaldo tenia un elaborat pla per seduir la dona del seu veí, que incloïa fer-se amic del seu veí, convertir-se en el padrí del seu fill i, finalment, seduir la seva esposa, Madonna Agnesa (497-98). No obstant això, el narrador detalla l'astut pla de Madonna per evitar ser atrapada, superant amb escreix l'astúcia de Rinaldo. Madonna, que fins aquest moment sembla ser poc intel·ligent, idea un pla per explicar al seu marit per què ella i el frare estaven a l'habitació amb la porta tancada (500-01). En caracteritzar Madonna com una mica tonteta fins arribar a aquest punt, Boccaccio reforça el contrast quan de sobte, astutament elabora un pla per evitar qualsevol problema amb el seu marit. A més a més, l'astúcia superior de Madonna es posa encara més en relleu pel fet que Rinaldo es burla i no aconsegueix trobar un pla per evadir entrar en problemes amb el seu amic. Basant-se en aquesta història, sembla que Boccaccio sent que les dones són significativament més astutes que els homes.

Un altre exemple de la representació de Boccaccio de l'astúcia superior de les dones es produeix també en el Setè Dia, amb la història, narrada per Neifile, que detalla l'astúcia superior de Monna Sismonda en una infinitat de maneres. En primer lloc, Neifile descriu el sistema que Monna Sismonda ha ideat per tenir relacions sexuals discretament amb Ruberto, el seu amant (528). A més a més, si aquest plan tot sol no era prou astut, després d'adonar-se que el seu marit ha descobert el seu sistema per alertar al seu amant, en la seva relació amb Ruberto, Monna Sismonda decideix ràpidament trucar a la seva serventa per ocupar el seu lloc al llit. Això li permet evitar ser colpejada, i finalment enganyar els seus germans perquè creguin que el seu marit els menteix (529-535). En ambdues parts de la història, Monna Sismonda mostra una astúcia superior; és capaç de construir un mètode elaborat per evitar ser enxampada i evitar qualsevol problema després del desenllaç final. En aquest cas, és evident que Boccaccio representa l'astúcia superior de les dones sobre els homes, que no poden rivalitzar amb la superioritat del sexe dèbil, pel que fa a l'astúcia.

LA DEPRAVACIÓ DELS HOMES

Si bé hi ha moltes històries en què Boccaccio declara informalment que les dones són les vencedores, es pot argumentar que el contrari també és cert. En altres paraules, hi ha històries on els homes surten victoriosos sobre les dones i semblen superar les dones d'alguna manera. Si bé això és cert, és important assenyalar les circumstàncies sota les quals els homes reclamen superioritat: els homes surten victoriosos en el Decameró a causa de la seva pròpia depravació i no a través d'un ús superior de l'astúcia o l'intel·lecte. Per exemple, el cinquè dia, Dioneo explica la història de Pietro di Vinciolo i la seva dona. Pietro descobreix l'amant de la seva dona en el seu galliner i determina un càstig adequat per a tots dos (438-39). Pietro decideix que el millor curs d'acció és que l'home tingui relacions sexuals amb tots dos, ja que Pietro no té cap desig de tenir relacions sexuals amb la seva pròpia dona. Aquí Pietro només obté el que desitja no a través de l'astúcia superior o l'intel·lecte, sinó mitjançant el passar-ho bé; La seva fortuna en atrapar l'amant de la seva dona li permet obligar-lo a fer el que ell vol.

Un altre exemple de depravació masculina que condueix a la superioritat es produeix el vuitè dia, quan Panfilo explica la història de Na Belcolore i el sacerdot. En la història, el sacerdot aconsegueix enganyar Belcolore per tenir relacions sexuals amb ell i Belcolore per sortir de tenir qualsevol obligació amb ella. Quan Belcolore s'adona del seu pla, deixa de parlar amb ell, per a consternació del sacerdot. El sacerdot s'enfada tant que l'única manera de fer que Belcolore li torni a parlar és invocant les seves habilitats sacerdotals, amenaçant de maleir Belcolore amb l'infern (563-64). Boccaccio deixa clar que el sacerdot no pot pensar en cap pla per calar-li la ira de Belcolore que amenaçar-la amb la perspectiva del purgatori. Aquest mètode, cruel com és, suggereix que Boccaccio creu que els homes obtenen la victòria a través de mitjans deshonestos, no mitjançant l'ús d'un judici superior. Com demostren les històries, quan es produeix una victòria masculina, normalment s'aconsegueix amb engany i no amb un intel·lecte superior, com fan les dones del Decameró.

SUPERIORITAT DE LES DONES

El Decameró de Boccaccio, tot i que toca una gran varietat de temes -100 històries-, proporciona una quantitat significativa de comentaris sobre les diferents característiques d'homes i dones. Les històries semblen proposar que les dones són significativament superiors en molts aspectes; En concret, Boccaccio implica que les dones són més dures, més luxoses i més astutes. En les històries, els diversos narradors comparen tant els intents masculins com femenins d'aquestes característiques en un esforç per proporcionar una referència amb la qual comparar els gèneres- en cada cas, les dones surten guanyant. Les dones es troben superant als homes en tots aquests aspectes, a més a més, en El Decameró en el que els homes d'alguna manera arriben a superar involuntàriament a una dona, han de recórrer a

mitjans enganyosos per tenir èxit. El Decameró de Boccaccio demostra els poders més subtils de les dones; Encara que no gaudeixen de cap poder real en la jerarquia social del segle XIV posseeixen una quantitat considerable de poder sobre el sexe masculí a causa de la seva superioritat sobre els homes. En representar el poder de les dones sobre els homes d'aquesta manera, Boccaccio revela el superioritat oculta de les dones d'aquella època. (N.del T. "i d'avui dia")